

La lluern morada

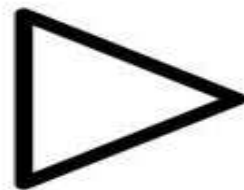
Ricard Tàpera Ubeefe

CALIU
COL·LECCIÓ
NARRATIVA

Primera publicació: 2019
Títol: La lluern morada
Col·lecció: Xicalló
Autors: Ricard Gozálvez i Ubeefe
Revisió i correcció: Irene Klein Fariza i
Jordi Garcia Miravet
Disseny i maquetació: Ubeefe
Edita: Caliu Espai Editorial
Assoc. Junes Fem Caliu
Benimacllet (València, Països Catalans)
editorial@caliueditorial.com
Imprès a Impremta Nàcher (València)
ISBN: 978-84-120144-3-3
Dipòsit legal: V-3399-2019

Reconeixement
No comercial
Sense obres derivades

LA

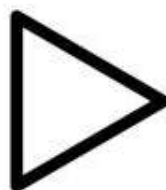
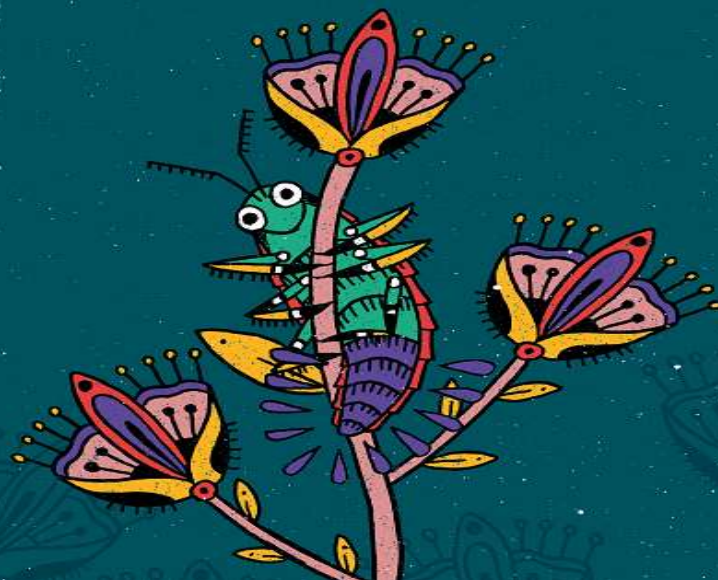

LLUERNA

MORADA

Hi havia una vegada una lluerna que,
quan queia la nit,
s'il·luminava d'un color distint a la resta.
En la foscor, en qualsevol lloc,
se li encenia el cúl de color morat.
Això la feia diferent i única.

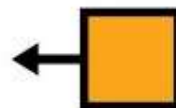
LA

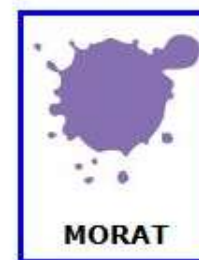
LLUERNA

S'IL·LUMINA

DE

MORAT

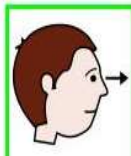
Malgrat que les altres lluernes
s'iluminaven de color groc
quan arribava la foscor,
la lluern morada
buscava la seua companyia.
Les veia descansant
entre les plantes,
jugant a la vora del riu
o olorant les aromes dels romers,
timons i pebrelles de les muntanyes.

LA

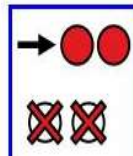
LLUERNA

MIRA

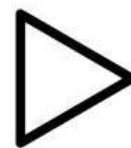
LES

ALTRES

LLUERNES

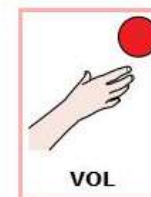
LA

LLUERNA

MORADA

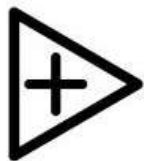
VOL

JUGAR

La lluern morada volia jugar amb elles
 però sentia que la rebutjaven; no li passaven la pilota,
 no l'escoltaven i moltes vegades, no l'esperaven
 i feien per deixar-la sola.
 La lluern morada sentia el rebuig perquè,
 a banda del color diferent,
 les escates tenien una altra forma i,
 en conseqüència, es movia una miqueta més espaiet.

LES

LLUERNES

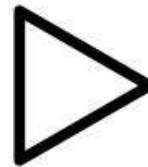

GROGUES

PENSAVEN

•
•

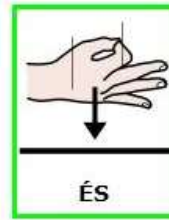
LA

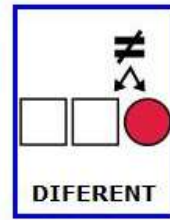
LLUERNA

MORADA

ÉS

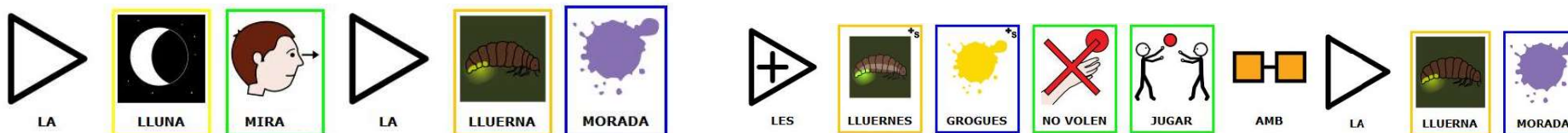

DIFERENT

Cada nit la lluna observava la soledat i tristesa de la lluerna morada. Tots els dies es repetia la mateixa història.

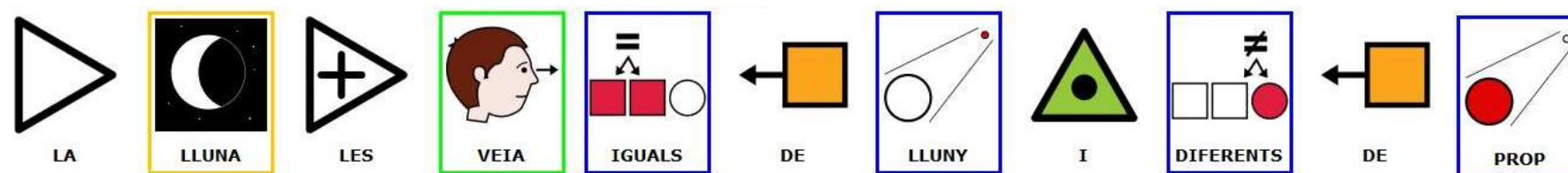
Cansada de vore com la rebutjaven, la lluna va dir a les altres lluernes grogues: per què tracteu malament la lluerna morada? Elles li van respondre: nosaltres no la tractem malament, sinó que la lluerna morada és diferent i ens fa perdre el temps.

La lluna, que des del cel ho veia tot, els va dir: des d'ací vos veig iguals, però després, quan m'aprobe veig que sou diverses. Pel que fa a les llums, des d'ací semblen totes iguals. Però després, quan mire fixament, veig les diferències a les ales i escates, les antenes, el color del cul, en com parleu, en com penseu i actueu.

Les lluernes grogues van respondre: és veritat, però la lluerna morada ens fa perdre el temps i no sap jugar.

La lluna els va dir: potser el problema és que vosaltres no sabeu jugar amb la lluern morada. Per què no proveu a jugar diferent a veure què passa?

Les lluernes grogues, aconsellades per la lluna, van pensar jocs diferents. Van estar calfant-se el cap fins que va traure fum. Però res, no sabien com fer-ho perquè sols havien après a jugar d'una manera.

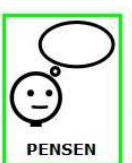
LES

LLUERNES

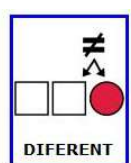
GROQUES

PENSEN

JUGAR

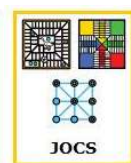
DIFERENT

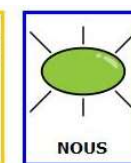
NO

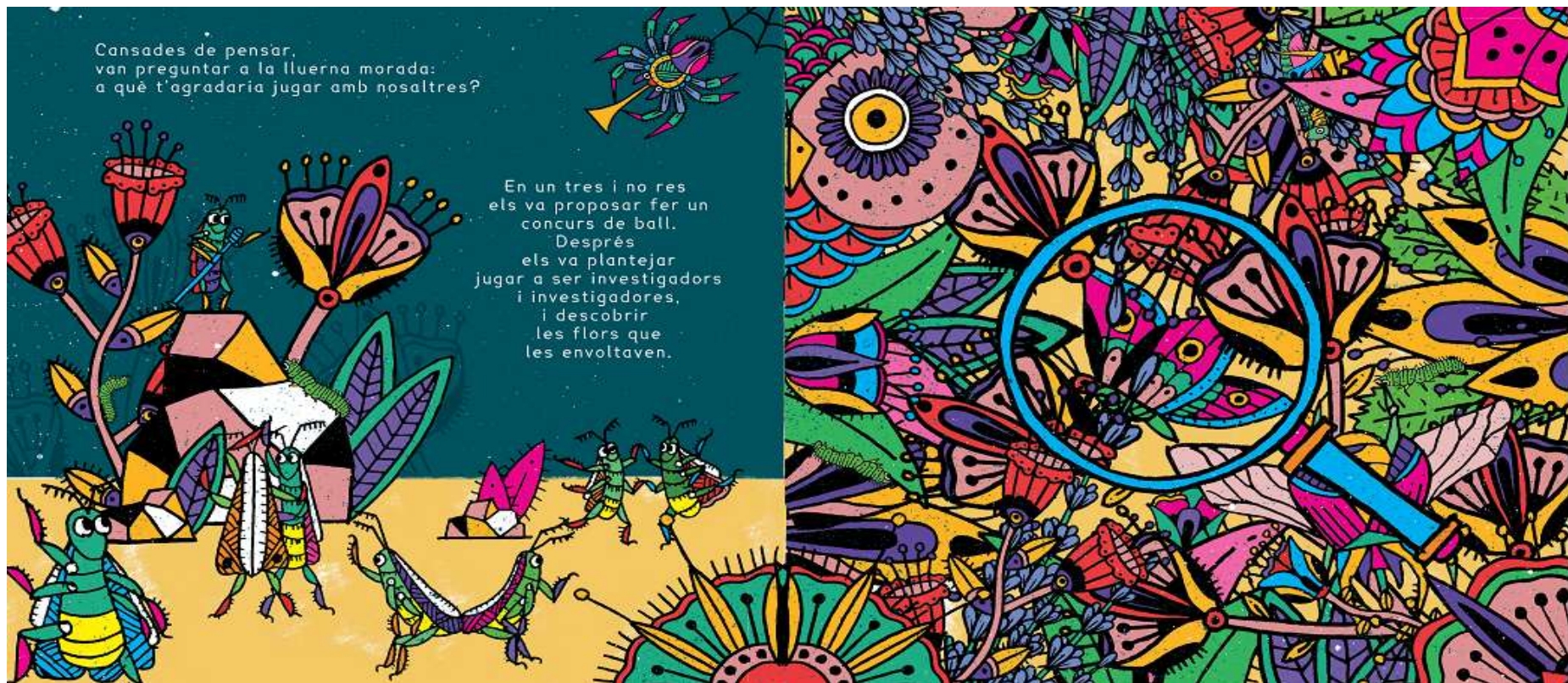
TENEN

JOCS

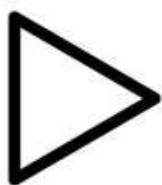

NOUS

Cansades de pensar,
van preguntar a la lluernia morada:
a què t'agradaria jugar amb nosaltres?

En un tres i no res
els va proposar fer un
conkurs de ball.
Després
els va plantejar
jugar a ser investigadors
i investigadores,
i descobrir
les flors que
les envoltaven.

LA

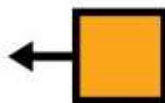
LLUERNA

MORADA

DIU

DE

BALLAR

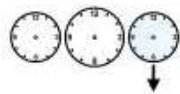

I

INVESTIGAR

Finalment, els va proposar un joc de pilota,
en què totes pogueren participar,
es sentiren part del joc i, sobretot,
que totes es divertiren.
Més tard, van descobrir que aquest joc es deia Colpbol
i que l'havien inventat en terres valencianes.

DESPRÉS

JUGUEN

a

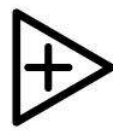
A

PILOTA

Les lluernes de color groc
i la lluernq morada
cada vegada
gaudien més d'estar juntes.
Cada volta inventaven
i imaginaven més jocs
en què totes ho passaven genial
i en formaven part.
Fins i tot van fer castells d'animals
semblant a les muixeranques.

LES

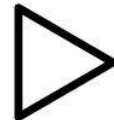
LLUERNES

GROQUES

I

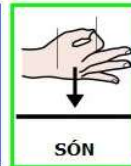
LA

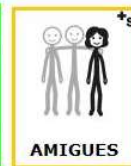
LLUERNA

MORADA

SÓN

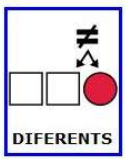
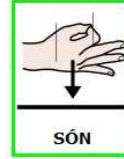
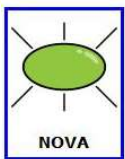
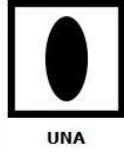
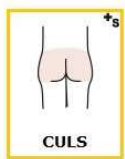

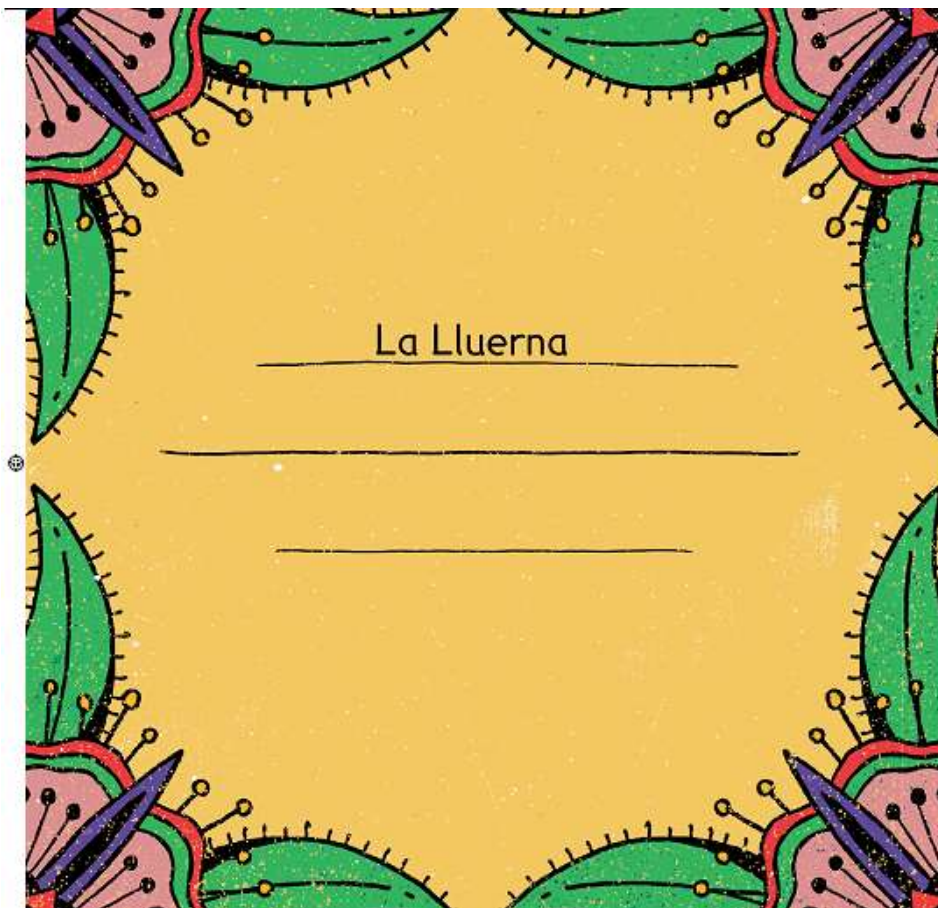
AMIGUES

Una nit, mentre ballaven
van ajuntar els seus culs,
van quedar meravellades
del nou color que naixia,
havien creat el Mogroc,
el seu color propi
per a il·luminar les nits
d'una manera especial.
La combinació dels culs
feia una llum nova preciosa.

El ritme col·lectiu
i el caliu de formar part
d'una colla d'amics i amigues
les feia gaudir
de tot el que vivien,
però, sobretot,
les feia reconèixer les diferències,
això les feia estar felices
perquè se sentien:
diferents, iguals i lliures.

A la memòria de ma uela Carmen
Al meu cosí Miguel per ensenyar-me a anar lent,
A Felipe per fer-me estimar la diversitat,
A Almudena per qüestionar-me sempre.

Ricard Gozávez.

VERKAMI

Projecte finançat amb micromecenatge

www.larepartidora.org

www.ubeefe.cat

